

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. la. 46001-València.

Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121, 1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta. 07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Cap de redacció: Enric Rimbau

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda, Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Camprubi, Àlex Milian i Gemma Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lingüística), Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Salvador Cardús, Muriel Casals, Salvador Cot, Martí Domínguez, Xavier Duran, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Sebastià Serrano, Bernat Sòria, Mònica Terribas, Ramon Tremosa, Josep M. Ureta, Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià Claramunt (Castelló), Míriam Díez (Roma), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carla Fibla (Rabat), Sebastià Girard (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres), Carles Marquès (Menorca), Octavi Martí (París), Rosanna Melià (Terres de l'Ebre), Anna Sàez (Lleida), A. V. Santamaria (Alacant), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa, Laia Campos, Alexandre Carbó, Antoni Castet, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Joan Esculies, Enric Faura, Laia Fernández, Anna Ferrer, Jordi Finestres, David Garrido, Roser Gasol, Jordi Giménez, Salva Giménez, Pere Gimferrer, Paco Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila, Jordi Llaonart (Kuwait), Maite Insa, Josep Maria López Llaví, Josep Enric Llebot, Josep-Vicent Marquès, Joan M. Oleaque, Pelai Pagés, Aida Palau, Montse Palau, Toni Payà, Juli Peretó, Gaspar Pericay, Carles Pont, Pilar Ràhola, Paula Reig, Marià Sánchez, Lali Sandiumenge (el Caire), Jordi Sebastià, Màrius Serra, Cristina Simon, Sergi Tarin, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Josep Maria Terricabras.

Traductors: David Egea (alemany), Àngels Giménez (alemany), Yolanda Girao (italià), Maite Insa (anglès i francès)

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué.

Foto portada: EL TEMPS.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alborià (L'Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Montilla rep de debò

Durant molts anys José Montilla ha estat, amb tota seguretat, el polític en actiu més respectat de Catalunya. I no serà pas aquest setmanari el mitjà català que escriga les primeres ratlles contra l'actual ministre d'Indústria i primer secretari del PSC. Entre altres coses perquè hi ha raons per valorar la seua gestió al capdavant d'un partit que funciona sense fissures i que ha aconseguit dirigir les institucions catalanes més importants, començant per la mateixa Generalitat. De fet, la totalitat dels seus adversaris polítics solen reconèixer a Montilla una capacitat de negociació i acord que, al final, li ha permès dissimular, a base de pactes, una certa davallada electoral dels socialistes catalans.

Dit això, el pas de la política catalana a l'espanyola no ha acabat d'anar-li bé, al líder del PSC. Des del primer moment, la dreta política i mediàtica l'ha identificat com l'objectiu principal que cal batre. José Montilla és la frontissa que connecta el tripartit català amb la majoria parlamentària actual al Congrés dels Diputats i ha tingut un paper essencial en la resolució de crisis com la que va acabar amb la sortida de Josep-Lluís Carod-Rovira del Govern de la Generalitat, però va salvar la coalició d'esquerra. A més, una vegada nomenat ministre d'Indústria, han passat per les seues mans una part dels dossiers més delicats del govern Zapatero, com el trasllat a Barcelona d'alguna entitat oficial –per bé que secundària, com la Comissió del Mercat de les Comunicacions– enmig d'una contestació completament desproporcionada i amplificada pels mitjans de comunicació afins a la dreta espanyola.

A més, Montilla té un paper clau dins del procés de l'opa hostil a Endesa, una operació empresarial estratègica, per tant, del màxim interès per a l'economia de l'estat. Això ha fet aflorar un antic crèdit que La Caixa va concedir al PSC i que, anys després, va ser renegociat en condicions envejables, una operació molt criticable per la societat, però no pas pel Partit Popular, que ha tingut els mateixos problemes de finançament que el PSC i unes solucions semblants per sortir-se'n.

El més curiós és que l'acusació genèrica que es fa a José Montilla és un catalanisme excessiu, un perfil desenfocat interessadament perquè encaixe en el guió que han escrit prèviament els estrategs de la dreta espanyola per aconseguir tornar al poder en una sola legislatura. A Montilla se l'acusa –des de l'etnicisme més descarat– d'haver traït els seus orígens andalusos pel fet que manté una actitud de respecte i col·laboració amb el catalanisme en tots els seus vessants. Qui sap, potser José Montilla, després d'aquest viatge a Madrid, haurà de revisar algunes de les seues conviccions ideològiques, concretament les que sempre li fan dir “jo no sóc nacionalista”.

Als nostres lectors

Les dificultats de les empreses culturals que treballen només, o bàsicament, amb la llengua catalana, d'editorials a mitjans de comunicació, semblen accentuar-se, paradoxalment ara que es fan passos importants en l'obtenció d'una autonomia política de més abast. Editorials que publiquen en català han estat absorbides per empreses que operen en el mercat en llengua castellana. El Grup 62 i Enciclopèdia Catalana pateixen o han patit problemes més o menys greus. Enciclopèdia va desprendre's d'una part del patrimoni immobiliari per salvar la situació. Ara el Grup 62 pot perdre la independència. La Caixa, accionista majoritari, negocia la venda de la seva participació. En el sector audiovisual, els grups mediàtics espanyols assetgen, via adquisició, el lideratge dels mitjans catalans.

Lluís Bonada, redactor